

N:o 203.

Af herr **G. A. E. Kronlund**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t
i fråga om viss ändring i lagen angående väghållnings-
besvärets utgörande på landet.

I 14, 15 och 17 §§ väglagen är föreskrifvet, att vid vägs omläggning, indragning, inskränkning eller utläggning till bredden den jordbruksfastighet, som genom sådan åtgärd blifver betungad med svårare vägunderhåll, än den förut haft, eller njuter befrielse eller minskning i vägunderhållet, skall, intill dess ny vägdelning sker, i förra fallet njuta motsvarande ersättning ur och i senare fallet erlægga motsvarande ersättning till vägkassan. Deremot finnes ingen föreskrift lemnad, huru skall förfaras, då jordbruksfastighets taxeringsvärde och derigenom äfven delningsgrunden blifver ändrad. Då Konungens befallningshafvande enligt 42 § i och för vägdelning åsätter vägtal, lägges nästföregående års fastställda taxeringslängd till grund. Denna kan dock redan vid nästföljande taxering komma att genomgå en genomgripande förändring.

Så kan ju en egendoms taxeringsvärde på grund af verkställda utdikningar och nyodlingar blifva höjdt med 4,000 kronor, motsvarande 40 vägtal, hvilket skulle hafva till följd, att denna egendom rätteligen borde hafva ett betydligt längre vägstycke att underhålla — vid tvenne nu afslutade vägdelningar inom Torne domsaga skulle vägstycket blifvit i genomsnitt omkring 100 meter längre —, och då det kan dröja flera tiotal år, innan ny vägdelning kommer till stånd, synas billighet och rättvisa fordra, att, i analogi med de fall, som förutsättas i ofvan åberopade §§, denna jordbruksfastighet till vägkassan betalar en ersättning motsvarande underhållskostnaden af den längre vägsträcka densamma skulle haft att underhålla,

om vägdeleningen skett efter den höjda taxeringen. Likaså borde ju äfven den jordbruksfastighet, hvars taxeringsvärde blifvit nedsatt, åtnjuta en motsvarande ersättning från vägkassan. Dervid torde, derest den in- eller utgående ersättningen icke kan lämpligen anses böra bestämmas på sätt i § 18 i nu gällande väglag stadgas, den af särskilda nämnden enligt § 46 af samma lag gjorda uppskattning af årliga kostnaden för underhållet af den tid marken är bar för hvarje väghållare i sådant afseende läggas till grund för den af vägkassan utgående ersättning i hithörande fall, hvilken ersättning torde kunna utbetalas af vederbörande vägstyrelse, hvilken ju verkställer utbetalning af statsbidraget till hvarje väghållare äfvensom af öfriga utgifter från vägkassan.

Den ersättning, som en väghållare, i anseende till förhöjdt taxeringsvärde å honom tillhörig fastighet, borde för den vid vägdeleningen gällande taxeringsvärdet öferskjutande del inbetala till vägkassan, kunde lämpligen bestämmas på samma grunder, som den från vägkassan utgående ersättningen, eller också i enlighet med de i 83 § af gällande väglag stadgade grunder i afseende på skyldighet för innehafvare af jordbruksfastighet, som enligt 6 och 7 §§ i samma lag är förpligtad utgöra vägunderhåll in natura, men, intill dess ny vägdelening sker, blifver derifrån befriad, att bidraga till vägunderhållet med penningar. Denna till vägkassan ingående ersättning torde lämpligast kunna debiteras och upptagas i den ordning, som för afgifter till vägkassan för öfrigt är stadgad.

På grund af hvad jag här ofvan anført, vågar jag vördsamt hemställa, att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till ändring i ofvan angifna syfte i gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Stockholm den 24 januari 1899.

G. Kronlund.